

overhovedet opretholdes. Det Punkt kan jeg altsaa paa ingen Maade tage som et Fremskridt paa Militærvæsenets Omraade.

Forsvarsministerens øvrige Udtalelser i saa Henseende vare en Udredning af Forholdene i 70erne, som ikke vedkommer den nuværende Tilstand synderligt og heller ikke fremmer noget som helst. For Resten sluttede Ministeren med at anbefale os fra Højres Side at tale „stille“ — det vil vel sige: sagte — om den Sag. Jeg skønner ikke, at der er nogen Grund for Forsvarsvennerne til at gøre dette, og jeg tror heller ikke, de ville gøre det. De have loyalt overholdt den Forudsætning, hvorunder Forsvarskommissionen blev nedsat. Det er ikke dem, men tværtimod Medlemmerne af denne Kommission, der mindre end andre have holdt sig tilbage fra Udtalelser, som kunde svække Kommissionens Arbejder. Men som Stillingen nu efterhaanden er bleven, er der ikke fjerneste Grund til at paalægge os den Tilbageholdenhed, som vi hidtil have iagttaget, og jeg skønner heller ikke, hvorfor der i og for sig skulde være Grund til at tale stille om Sagen. Tværtimod, der maa tales højt, fordi det, som maa ønskes, er at faa en tydelig Udtalelse fra Forsvarsministeren, det vil altsaa sige, saa vidt det staar til ham at faa fremmet Sagen: Kommissionsbetænkningen. (Afbrydelse). Kan Ministeren ikke? Ja, det er jo muligt, men jeg skulde dog tro, at naar Ministeren forener sine Ønsker med Ønskerne fra Tinget eller Tingene — thi jeg vil antage, at det høje Ting her oven over vil være den samme Anskuelse —, vil det dog nok formaa Kommissionen til at gaa i saa rask et Tritt, som det overhovedet er den muligt, og det kunde dog være, at det fremmede Arbejdet.

Dernæst udtalte Ministeren om denne Sag, at Vælgerne skulde høres. Jeg maa dog erkende, at Ministeren udtalte, at hvis der ikke fremkom et Forslag fra Forsvarskommissionen, der kunde tjene som Grundlag for et Forslag fra Ministeriet, vilde Ministeren fremsætte et saadant Forslag. Ja, selvfølgelig, derom er der ikke Tvivl, det maa være hans Pligt. Men naar Vælgerne skulde høres, maa jeg sige, at saa tegner det til en meget lang Vandring for et saadant eventuelt Forslag fra Regeringens Side. Naar vil det blive færdigt, og hvad er det, man vil spørge Vælgerne om? Vil man spørge Vælgerne, om de overhovedet ville have deres Lands Forsvar ordnet, kan jeg til Nød forstaa det, men det troede jeg var en Selvfølge

efter de Udtalelser, der altid ere fremkomne fra de forskellige Grupperes Ordførere. Det kan dog vel aldrig være Meningen, at man vil spørge Vælgerne om Enkelthederne i det Forslag, Regeringen eventuelt maa komme til at forelægge? Hvis det skal være Tilfældet, hører jo omtrent al Mulighed for at naa en Ordning ad denne Vej op.

Endnu en Ting paa Forsvarsspørgsmaalets Omraade kan ikke andet end gøre alle Venner af Sagens snarlige Løsning betænkelig, nemlig den mærkværdige Stilling, som i den forløbne Sommer er indtagen af en Mængde af Regeringspartiets Tilhængere. Jeg bebrejder dem ikke paa nogen Maade den Opfattelse, de have, eller at de fastholde den, til der foreligger noget bedre, men der har vist sig en mærkelig Tendens til, at Hjertet gaar ned i Støvlerne, saa snart man tænker paa Mandaterne. Naar der fra Forsvarsministerens Side bliver henstillet til os at tale sagte om denne Sag, vil jeg gøre opmærksom paa, at det kan dog vel ikke være den højtærede Ministers Mening, at vi skulle tale sagte, medens Forsvarsnihilisterne tale højt og gøre alt, hvad der er muligt for at undergrave enhver Mulighed for en lykkelig Løsning af denne Sag. Hvis det er Tilfældet, vil der være dobbelt Grund for os til at tale højt.

Naar jeg vender mig til selve Reformpartiet, de enkelte Medlemmer, der her have talt, behøver jeg jo kun at tage et enkelt Medlem for at vise, at Stillingen er, som det ærede Medlem for Æbeltoft (Neergaard) udtrykte sig, meget usikker — jeg vil hellere sige meget uklar. Han sagde tillige, at den var „tveetydig“. Jeg vil ikke bruge dette Udtryk, navnlig da jeg har set, hvilken Ravage det har voldt. Det har jeg heller ikke tænkt mig, den er, men jeg mener, den er uklar. Her staar nu det højtærede, havde jeg nær sagt, jeg mener det ærede — mere kan jeg ikke give ham ved denne Lejlighed — Medlem for Esbjerg (Bluhme) op, og hvad er saa det for et Forsvarsprogram, han foreslaar? Det lyder saaledes, at „vor militære Ordning paa en naturlig Maade skal svøbe sig om vort Lands Neutralitet“ (Bluhme: Ja!) Ja, det ærede Medlem gør en Bevægelse, som om det var et Gevandt, han slyngede om sig, en romersk Toga eller lignende. Det er en af den Slags Forsvarsplaner, som, naar jeg skal udtrykke mig mildt, ere ret luftige. Hans Logik var højest mærkelig: Den gav sig Udslag i følgende: Han personlig vilde